

Weet je nog, die keer dat we samen in de stad gingen lunchen? De zon, wat wind, de kopjes op het water, onze handen slingerend langs elkaar als pendules - of sloopballen? Wat een middag was dat. Gisteren liep ik weer langs die grachten - de statige panden staarden me aan, verbaasd om ons hier niet samen te zien. 's Nachts droomde ik van verlaten industrieterreinen, de jaren die me resten, het gras dat gewoon door zal groeien. Ik denk al jarenlang na over hoe ik je verloor, maar misschien had ik de tijd beter kunnen gebruiken om mezelf te vinden.

Ivo Victoria

Wees niet droef, mijn lief. Ik weet alles nog.
Van de tijd en grachten, de krochten van jouw gemoed.
Onze handen zijn elkaar nooit helemaal verloren. Dat kan niet, bij een ongeluk.
Lunchen ligt vandaag wat moeilijk. Klinken op mijn gezondheid zou ronduit morbide zijn.
Maar laten we nog één keer de pendule slingeren.
Tussen tijd en droom en ongeloof. Toe dan.

Rhea Cecile

Ik zie de contouren van wie jij had kunnen zijn. Ik duw je weg. Ik vraag me af of ik het ooit zal kunnen begrijpen. Of ik ooit een vraag minder, een antwoord meer. Ik speur naar motief in de lijnen van je huid. Ik scheur. Het verlangen, kleur zover je blik reikt. Draaien, draaien, draaien. Loslaten, vallen. Twee handen, het liefst een omhelzing.

Amina Belorf

Jouw wegduwen is niet echt. Het is een vraag. Zoals ook mijn 'ik hou van jou' meer vraag dan boodschap is. En toch, de enige zekerheid die verliefdheid ooit biedt, is het moment. Je tracht eraan te ontsnappen in een schier eindeloze pirouette, een werveling van vreugde en angst. Al tollend vervaag je. Ik weet niet langer wie je bent, wie ik ben. En alles vernauwt tot twee opties: of de wereld stopt met draaien of je valt. Laat het, denk ik. Laat het in mijn armen zijn.

Michel Schynkel

Je bent wat je niet bent. Illuminatie door eliminatie. Ik begin te vrezen dat mijn grootste talent in dit leven erin bestaat om snel te zijn, zo snel dat ik mijn echte talenten niet kan ontdekken. Misschien maak ik wel nog veel te veel mee en zou ik er beter aan doen om belangrijke gebeurtenissen, persoonlijke ontmoetingen en zware gedachten stelselmatig te elimineren. De meest intelligente mens beweegt geen centimeter meer. Hij gaat op in het licht dat uit zijn schaduw is ontstaan.

Bavo Dhooge

Schitteren in onzichtbaarheid. Met een snelheid groter dan die van het licht zou ik dan best alle intelligentie opzuigen en in het licht daarvan al het alledaagse, het persoonlijke en het emotionele afstoten. Onbeweegelijk de dingen in beweging zetten. Ik zou genoeg hebben aan het aura van mijn intelligentie.

Marie Peters

Hier proef ik een nieuwe taal. Bloemen worden aangeknipt en staan niet in een emmer, maar in een badje. Kleine boeketten zijn pakjes, gerbera's zet je eerst op draad zodat ze niet krom in de vaas hangen. Lysianthus, Agapanthus, Solidago, Alstroemeria, elke dag verrijk ik me met een andere bloemen naam. Op de werktafel voor me liggen de bloemen klaar, soort per soort. Dieprode Baccara rozen, ze lijken wel zwart, lelies, Eucalyptus en Limonium. Ik schik twee rozen met enkele takken Eucalyptus, dan de lelies, weer een roos. In mijn handen groeit een boeket. Ik beeld me in dat je naast me staat, ik voel je blik op mijn handen.

Ellen Van Pelt

En hoe jij ze bewegen wil.
Mijn handen die weten wat ze doen. Het laten kunnen.
Los. Wanneer het boeket verwelkt, en niet alleen het plastic knispert.
Elk blaadje. Kraakt. Ligt daar maar. Legt zich uit. Van verzet, van overgave, van het verschil daartussen is geen sprake, ik blaas de taal van tafel.
Leg mijn blik op je handen.
Beeld je in dat ik hier nog sta.

Bas Tuurder

Ik keek toe hoe ik tot niets meer verwerd dan
ijsbloemen op de ongenadige bodem van het
monasterium. Het was mooi geweest, die
transformatie die de priesters beloofden wanneer je in
de buik van de god mocht stappen. Zouden ze het
weten? Zouden ze weten dat er niets meer was dan ijs
op je huid, bloemen in het vuur? Loden tulpen van
ijzige koude die zich in je hart boorden en je
meenamen naar deze wereld waaruit geen
ontsnappen mogelijk was? Met afstandelijke
nieuwsgierigheid en woedende wanhoop keek ik toe
hoe mijn collega's mij volgden in de ijsbloemenzee
van oneindigheid.

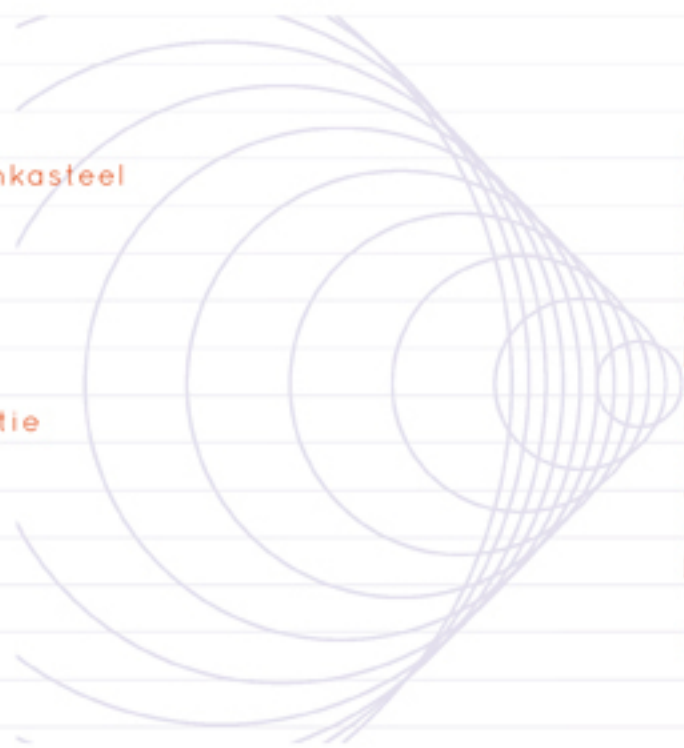
Pen Stewar

Ik scheer hun slapen, plaats de infusen en sensoren.
Alles wat ze voelen, net voor de droom, gaat mee: de
koude, de injectie. Het duurt niet lang voor de ogen
van de eerste wegdraaien. Daarna de tweede, daarna
de rest. De verhalen die ze brabbelen gaan over
oneindige velden, ijzige diepten, bloemen en harten en
goden. Ik blijf bij hen in de kamer, noteer zorgvuldig de
woorden, verzamel ze tot mijn eigen zinnen, mijn eigen
personages, mijn eigen beelden. Te leven in het ijzende
hoofd van een ander, voor droomlozen als ik zit er
niets anders op. Het zilveren mes is voor later.

Wim De Vos

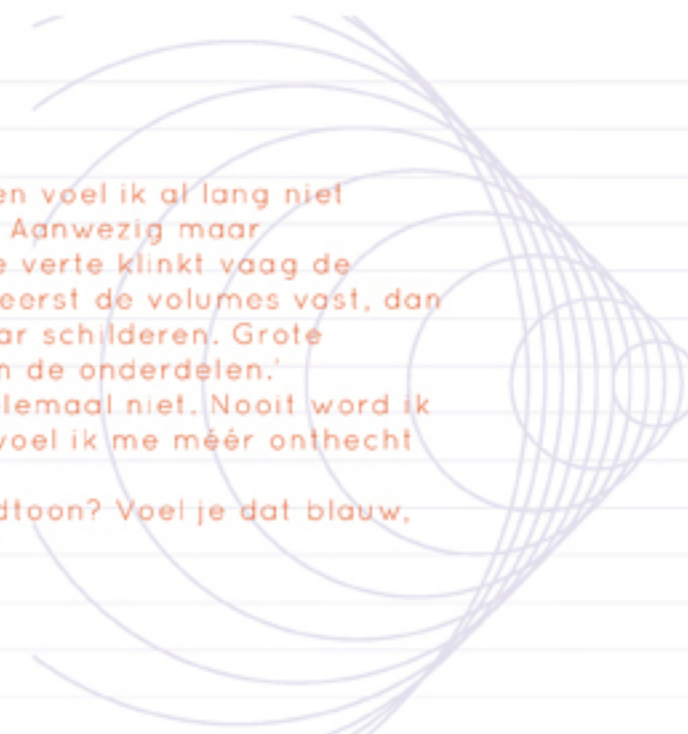
Op een dag bevestig ik jou
aan de muur in mijn krochtenkasteel
waar vocht en al veel
te veel lijven huizen
jij zoekt een kader
ik smeer de kettingen
en hang me haaks
op jouw verlangen
gelijklopen was nooit een optie
wij vergroten onze kubus
met een zevende vlak

Vanessa Daniëls

niet dat mijn schuiven naar jou
op die extra helling zoveel zin heeft.
het ligt tussen ons in,
onder een veel te scherpe hoek te wachten.
en jij wint, natuurlijk win jij,
glimmend van de kruipolie.
je speelt vals met een winkelhaak,
wat hadden we anders verwacht.
honderdtachtig graden achterom kijken
lukt je toch niet.
een verdraaid goed raderwerk
zijn we toch niet meer,
jij en ik.

Lode Van Wabeke

De tijd tikt voorbij. De blikken voel ik al lang niet meer. Ik zit onder een stomp. Aanwezig maar onaanraakbaar. Ergens in de verte klinkt vaag de uitleg van de meester: 'Leg eerst de volumes vast, dan de details. Niet tekenen, maar schilderen. Grote vlakken. Maak abstractie van de onderdelen.' Het gaat over mij, en ook helemaal niet. Nooit word ik zo intensief bekeken, nooit voel ik me méér onthecht en ongenaakbaar. 'Welke kleur bepaalt de huidtoon? Voel je dat blauw, zie je dat groen in de hals?'

Katrijn Van Bouwel

Ergens is dit God zijn. De onbewogen beweegster. Zij, die het universum op gang brengt - door geen spier te vertrekken. Ligt hier het begin van alles? Ben ik het licht, waaruit zij als prisma's alle kleuren opsplitsen, delen uit het geheel losweken, om daarmee iets feilbaars op de wereld te zetten. Iets dat zij zelf hadden kunnen zijn. Ik kijk naar hen. Welke kleur bepaalt het ritme van hun leven? Voelen zij dat rood, zien zij het kloppen in hun hals?

Anke Senden